

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2000/102 Br

in de klacht nr. 033.00

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager had bij verzekeraars rechtsvoorganger een opstalverzekering gesloten voor een door hem verhuurd woonhuis. Waar in het hierna volgende over verzekeraar wordt gesproken, wordt daaronder mede verstaan de rechtsvoorganger.

In artikel 9 van de op de verzekering toepasselijke polisvoorwaarden is bepaald:

'Risicowijziging

9.1.0 Verzekeringnemer dient de verzekeraar zo spoedig mogelijk schriftelijk op de hoogte te brengen van:

(...)

b. leegstand van het gebouw of van een als zelfstandig aan te merken deel daarvan;

(...).

9.1.1 Bedoelde melding in 9.1.0 dient in ieder geval binnen twee maanden te worden gedaan, tenzij de verzekeringnemer van het optreden van een der genoemde wijzigingen niet op de hoogte was en dat redelijkerwijs ook niet kon zijn.

9.1.2 De verzekering geeft vanaf het moment dat het gebouw geheel of gedeeltelijk gekraakt is of (een als zelfstandig aan te merken deel van) het gebouw leeg komt te staan dan wel voor een aaneengesloten periode die (naar verwachting) langer dan twee maanden zal duren, niet meer in gebruik zal zijn, alleen dekking voor schade als gevolg van brand, explosie, blikseminslag, storm en luchtverkeer, voor zover deze gevaren reeds verzekerd waren. (...)'.

In artikel 6.11 van de polisvoorwaarden is bepaald:

'Heeft de verzekeraar ten aanzien van een vordering van een rechthebbende uit de polis een definitief standpunt ingenomen, hetzij door het afwijzen van de

2000/102 Br

vordering, hetzij door (een aanbod van) betaling bij wijze van finale afdoening, dan vervalt na 1 jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de rechthebbende of zijn/haar gemachtigde van dit standpunt kennis nam of had kunnen nemen, ieder recht ten opzichte van de verzekeraar ter zake van het schadegeval waarop de vordering was gegrond, tenzij verzekerde binnen die termijn het standpunt van de verzekeraar heeft aangevochten'.

Tijdens een periode van vorst eind 1996/begin 1997 is de centrale verwarmingsinstallatie in het bij verzekeraar verzekerde woonhuis bevroren. Een door verzekeraar ingeschakelde expert heeft vastgesteld dat ketel, radiatoren en een deel van de leidingen waren gescheurd. Hij vermeldt in zijn rapport dat het woonhuis sedert medio november 1996 leegstond en dat het te koop stond. De expert heeft de schade op basis van verminderde verkoopwaarde vastgesteld op een bedrag van f 10.000,-. Bij brief van 25 maart 1997 heeft verzekeraar met een beroep op voormeld artikel 9 van de polisvoorwaarden aan klager schade-uitkering ontzegd en tevens gewezen op de in artikel 6.11 van deze voorwaarden opgenomen vervaltermijn.

Het klaagschrift, gedateerd op 27 december 1999, is 28 december 1999 door de Raad ontvangen.

De klacht

De nabestaanden van klagers huurster hebben klager op 15 november 1996 de sleutels van het huis overhandigd onder de mededeling dat het water en de elektriciteit waren afgesloten. Klager heeft toen direct een makelaar opdracht gegeven het huis te verkopen. Eind 1996 meldde de makelaar aan klager de schade aan de c.v.-installatie, waarna klager onmiddellijk de tussenpersoon ervan in kennis heeft gesteld.

Klager vindt dat hij verzekeraar zo spoedig mogelijk van de leegstand in kennis heeft gesteld, immers aanvang leegstand 16 november 1996 en melding schade eind 1996, waarna de door verzekeraar ingeschakelde expert op 7 januari 1997 een onderzoek in het woonhuis heeft ingesteld.

Verzekeraar heeft zich op uitspraak nr. II - 87/38 van 22 september 1987 van de Raad van Toezicht beroepen, maar klager kan zich daarmee niet verenigen. De huurster heeft - als gebruikelijk - de nutsvoorzieningen laten afsluiten en daardoor de c.v.-installatie buiten bedrijf gesteld. Ook als de c.v.-installatie tijdig was afgetapt, zou vorstschade zijn ontstaan, daar er altijd nog wat water in aanwezig blijft. Voorts is een periode van strenge vorst als toen is opgetreden, vrij zeldzaam. Tegen een dergelijke onvoorzienbare calamiteit als de onderhavige had klager zich juist verzekerd. Bovendien heeft klager teneinde verdere schade te voorkomen de bevroren installatie direct uit de woning laten verwijderen.

Klager vindt dat verzekeraar de schade alsnog moet uitkeren.

2000/102 Br

Het standpunt van verzekeraar

Op 15 november 1996 heeft klager van familie van de huurster van het desbetreffende pand de huissleutels ontvangen. Hoe lang de woning op dat moment al leegstond is verzekeraar onduidelijk. Op 6 januari 1997 bleek dat de gehele c.v.-installatie was bevroren en dat als gevolg daarvan schade was ontstaan aan de ketel, de radiatoren en een deel van de leidingen.

Op 7 januari 1997 werd de schade aan verzekeraar gemeld en heeft hij voor het opnemen van de schade een expertisebureau ingeschakeld. Eerst na ontvangst van het expertiserapport van 3 maart 1997, werd duidelijk dat het woonhuis in ieder geval vanaf 15 november 1996 heeft leeggestaan. Hierna heeft verzekeraar bij brief van 25 maart 1997 de schade afgewezen op grond van artikel 9.1.0 van de polisvoorwaarden. Hierin wordt bepaald dat de verzekeringnemer verzekeraar zo spoedig mogelijk schriftelijk op de hoogte dient te brengen van de leegstand van het gebouw. Voorts wordt in artikel 9.1.1 bepaald dat een dergelijke melding in ieder geval binnen twee maanden moet worden gedaan.

Hoewel de schade alleen al afgewezen kan worden op grond van de te late melding van de leegstand van het gebouw, heeft verzekeraar de afwijzing voorts onderbouwd met een beroep op onvoldoende zorg/eigen schuld. Uit uitspraak nr. II - 87/38 van de Raad van Toezicht valt af te leiden dat schade als gevolg van het niet (of onvoldoende) aftappen van een c.v.-installatie in een leegstaand huis, voor rekening komt van de belanghebbende/verzekerde.

Verzekeraar heeft in zijn brief van 25 maart 1997 klager gewezen op de vervaltermijn van één jaar, opgenomen in artikel 6.11 van de polisvoorwaarden. Hoewel de data vanwege zijn elektronisch bewaarsysteem enigszins moeilijk te herleiden zijn, kan verzekeraar concluderen dat de laatste correspondentie tussen de nieuwe tussenpersoon van klager en verzekeraar omtrent deze schade eind 1997/begin 1998 heeft plaatsgevonden. Pas twee jaar later, op 27 december 1999, is klager op de kwestie teruggekomen. Gelet op de vervaltermijn kan klager ter zake van deze schade geen rechten meer aan zijn polis ontlenen.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Klager heeft in een periode van, naar hij stelt, strenge vorst, de c.v.-installatie in zijn leegstaande pand niet weer in bedrijf gesteld, dan wel deze installatie volledig doen aftappen, en evenmin heeft klager andere maatregelen tegen bevroering van de installatie genomen. Gelet daarop is verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat de schade te wijten is aan eigen schuld van klager.
2. Daarbij komt dat verdedigbaar te achten is, dat de schade-oorzaak - die ook verband blijkt te houden met de leegstand van het verzekerde pand - vanaf het moment van leegstand ingevolge het hierboven geciteerde artikel 9.1.2. van de verzekeringsvoorwaarden, niet meer gedekt was.
3. De overige afwijzingsgronden behoeven derhalve geen behandeling.
4. Door aan klager schadevergoeding te blijven ontzeggen heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

2000/102 Br

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 25 september 2000 door Mr. J. Borgesius, Mr. R. Herrmann, Mr. J.G.C. Kamphuisen, Mr. Th. B. ten Kate en Mr. D.H.M. Peeperkorn, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. R. Herrmann)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)